

[Gæde.]

m.m. sker ændringer i de almindelige forudsætninger for virksomhedernes dispositioner."

Og på side 642 står der, at disse indgreb ofte har den virkning, at de begrænser, har altså en negativ indvirkning på produktionen, og så står der:

„Initiativet og dynamikken kommer først og fremmest fra virksomhederne, og det offentlige kan kun i sjældne tilfælde . . ." — nu er jeg altså holdt op med at citere — forbedre noget dér. Som hovedregel vil det offentliges indgreb i disse tilfælde kun gøre skade.

Konklusionen af alt dette er, at perspektivplan II er en umådelig kraftig opfordring til folketinget om at holde op med at spille tiden på lapperiløve og komme i gang med at gribe fat om nødens rod, som må være at gå i gang med den kraftigst mulige afvikling af offentlige udgifter og af indkomstskatten, den kraftigst mulige nedskæring af papiradministrationen, som koster arbejdskraftforbrug, både hos det offentlige og hos erhvervslivet, samt en virkelig forenkling af lovgivningen m. v., sådan at folk igen får en mulighed for at finde ud af, hvad de må, og hvad de ikke må.

Når det drejer sig om at nedskære offentlige udgifter, er de hidtidige lapperimetoder ikke anvendelige. Vi er jo dér, at 1974-75 faktisk er tabt på gulvet. Finansåret 1975-76 er vi allerede ved at være for tæt på, til at vi kan gøre os håb om, at en virkelig gennemgribende udgiftssanering i dette finansår kan gennemføres; dertil vil, hvad skal vi sige, ødslepartierne i dette ting have for gode forsinkelsermuligheder.

Lad os derfor straks gå i gang med at forberede en udgiftssanering, således at personfradraget kan hæves til 60.000 kr. fra den 1. januar 1976, og det skal ske på den måde, at tinget først fastlægger det offentliges indtægter og derefter prioriterer, fastlægger og fordeler udgifterne inden for indtægternes rammer. Når det offentlige på den måde laver et indtægtsbestemt budget i stedet for det nuværende udgiftsbestemte, altså sætter tæring efter næring, så løber det hele ikke løbsk igen.

Efter min mening er det i den ellefte time, hvis dette lands økonomi og befolkningens tillid til folketinget skal reddes, og jeg

synes, det er på høje tid, vi kommer i gang. Der er i høj grad brug for at kaste den traditionelle tankegang og rygmærvspolitikken over bord og begynde på en helt frisk.

Christophersen (V):

Jeg vil først gerne rette en tak til ministeren for den redegørelse, han gav folketinget, og jeg vil samtidig — jeg synes, det er naturligt, at vi gør det her i dag — rette en tak til de embedsmænd og de repræsentanter for organisationerne og de andre sagkyndige, der har bidraget til udarbejdelsen af rapporten om perspektivplanlægning nr. II. Det er jo en usædvanlig opgave, de pågældende på den måde påtog sig, og jeg vil godt her sige, at vi synes, den er løst med megen dygtighed. Men det, som så står tilbage, og det, som alene er folketingets ansvar, er naturligvis at forvandle dette værk til et handlingsprogram, at gøre det „operativt“ for at bruge et moderne udtryk, og det er mulighederne for på denne måde at forvandle PP II til et handlingsprogram, jeg godt vil sige lidt om her i første runde.

Perspektivplan II peger jo utvetydigt på, at der nu er et stærkt behov for at begrænse væksten i det offentlige ressourceforbrug. Heri er naturligvis ikke noget særlig originalt, det synspunkt tror jeg deles af næsten alle partier her i folketinget og af det store flertal i befolkningen. Men det, som jo er nok så interessant, er: hvilke midler står til vores disposition, når vi skal i gang med denne opgave? Her vil jeg godt pege på nogle af de midler, som vi lægger vægt på, og som vi også med interesse har set at perspektivplan II har beskrevet.

For det første er det naturligvis vigtigt, at vi gennem en fornuftig forebyggelsespolitik på en række områder forhindrer de offentlige udgifter i på et senere tidspunkt at svulme op. En fornuftig tilrettelæggelse af vore trafikinvesteringer vil jo f. eks. på et senere tidspunkt spare os for betydelige udgifter inden for sygehussektoren og inden for det sociale område. På tilsvarende måde vil en fornuftig sundhedspolitik med forebyggende lægeundersøgelser osv. på et senere tidspunkt kunne spare samfundet for kostbare hospitals- og sygehusudgifter. På tilsvarende måde kan vi jo inden for en lang række andre felter konstatere, at hvis vi i tide giver folk et fornuftigt udgangspunkt